

Fulls de la **R**evista

Il·lustracions de M. Gannau

Silenci

David Cuenca

SABIA QUE RECORDARIA sempre aquell dia. Havia abandonat tot allò pel que sempre havia lluitat. Finalment s'esvaïren tots els seus somnis. Somnis d'una vida sencera que, durant l'etern camí de tornada a casa, passaren tots, l'un darrere l'altre, pel seu cap, fins a sortir pels ulls, per acabar lliscant galta avall establint el comiat definitiu. No s'adonava o potser ni tan sols li importava l'enorme ridícul que feia al bell mig del carrer, davant de les mirades d'una societat que no admetia que els homes poguessin expressar els seus sentiments. El dia era radiant, però ell es trobava enmig de la boira.

Amb passes feixugues va arribar a l'entrada, i va obrir amb el pols tremolós. El seu primer instint era tancar la porta amb tota la fúria que li fos possible per descarregar així tota la seva ràbia, però va acabar tancant-la suaument, acompanyant-la, gairebé recolzant-s'hi, com buscant consol en una amiga en la qual poder confiar. Un cop a dins deixà les claus qui sap on i, sense esma, gairebé arrossegant-se, arribà al llit, únic confident de les seves amargors a la seva vida solitària. Llavors, en la intimitat del seu món, s'abocà a un plor intens i alliberador. Amb els ulls nàufrags i la cara enrogida va acabar per adormir-se, vençut per les adversitats. Mitja hora més tard el despertava el timbre de la porta, aquella porta amiga que establia la ferma frontera entre l'hostilitat de l'exterior i la seguretat d'aquelles quatre parets que havien esdevingut l'abric dels calfreds de la seva existència.

Aquest record li passa pel cap mentre es troba assegut en un dels incomptables graons que fan perdre l'alè als visitants de la majestuosa catedral. En Ramon no sap de quina època és, ni si és gòtica o romànica. Mai hi ha entès ni hi ha volgut entendre. L'única cosa que sap és que se sent ben insignificant davant de tanta grandesa. Sense acabar de saber per què, li han vingut a la memòria aquells dies d'estiu en què, observant la infinitat de l'oceà, s'ha sentit com una formiga sense importància, pensant que qui havia estat capaç de crear allò podia esclafar-lo sense problemes si li venia de gust. Observant la catedral s'adona de la curiositat que li provoca el fet que l'home pugui construir coses tan monumentals que, paradoxalment, el facin sentir tan poca cosa.

En Ramon desvia la mirada. Dos joves enamorats es deixen portar per la magnificència del decorat apassionadament. La primavera ha pres fa poc el relleu de l'hivern sense gens de timidesa i un cel desert totalment de qualsevol taca blanca contribueix a la festa. Dos coloms es barallen per un tros de pa que els ha llençat un nen enjogassat. Una llàgrima daurada surt gairebé sense gosar dels ulls foscos d'en Ramon. El vent l'acarona amb un gest maternal i eixuga el fruit de la seva malenconia. El nen ara juga a pilota amb uns amics fent servir com a porteria una de les parets de la catedral. El lloc on hi ha hagut els enamorats ara és propietat d'un colom despistat que fa que sí amb el cap mentre els seus companys juguen a veure qui baixa més ràpidament els graons. Un d'ells es passa de llest i, cansat del joc, decideix acabar de baixar volant. Els altres, lluny

de protestar, l'imiten. Només un, de bona fe, continua descendint parsimoniosament, graó a graó. A en Ramon no li agrada el que fan els nens, li sembla un sacrilegi. Al colom despistat sembla que li agrada portar la contrària i ara es dedica a pujar les escales fent saltironets calculats a consciència. El vent canvia de tàctica i intenta distreure en Ramon jugant amb una ampolleta d'aigua pràcticament buida que deu haver abandonat algun turista desconsiderat. El vent empeny entremaliadament l'ampolla escales avall. Les quatre gotes que han quedat al fons semblen demanar una última oportunitat de ser útils. En Ramon les complauria, però no gosa interrompre la distracció de la brisa primavera. Tot i així, pateix per l'ampolla, com si li sabés greu que es vegi forçada a baixar sense que li hagin demanat l'opinió.

Intenta recordar per què es troba aquí. És com si els peus l'hi haguessin portat sense voler. Pensa en com s'ha allunyat del soroll estàtic de la ciutat i ha travessat el pont. Sembla un pont màgic, perquè quan arribes a l'altra banda tot canvia. Trobes els murs ancians i silenciosos, profanats per pintades oportunistes de totes les tendències. Escales i més escales. Carrers empredats. Graons i més graons. Pedres i més pedres. Quietud trencada per la profunditat d'unes campanes difícils d'ignorar.

Aviat serà l'hora dels estudiants i el seu migdia intens. N'esgarraparan fins l'últim segon abans de tornar a la rutina de les classes. Alguns s'ho repensaran i faran campana. Qui sap què deu estar fent la Marta ara.

La Marta ara surt del seu Ford Fiesta i el tanca amb suavitat. Se sent esplèndida. Des de sempre ha tingut tot allò que ha volgut i quan ho ha volgut, però ella mai ho ha atribuït a la fortuna, sinó a la seva habilitat i intel·ligència. Considera masculista el tòpic de la intuïció femenina. En aquest món, els únics que es guien per l'instint són els homes, que troba menyspreables. Llàstima que els necessiti pel sexe, del qual no pot prescindir.

Ni una de les seves passes resulta arbitrària. Porta una provocativa minifaldilla que fa perdre el sentit als instintius animals que la contemplen. Només ha conegut un home que trenca amb aquests cànons masculins. Somriu en pensar que probablement va ser per això que el va deixar. De tota manera, no pot evitar deixar-se portar pel record del que va passar aquella tarda, mentre es dirigeix a casa del seu nou amant.

Ella havia aparcat el seu Ford Fiesta davant dels pisos on vivia en Ramon. Feia dies que no anava al llit amb ningú, així que havia decidit anar a fer-li companyia per veure si per fi es decidia d'una vegada i demostrava que era un home. Gairebé era una qüestió d'orgull. A ella ningú se li negava. Va arribar fins al segon segona i va trucar el timbre d'aquella porta vella i mig corcada. Al cap d'un parell de minuts finalment es va obrir. Els ulls de riu d'en Ramon es miraren en els ulls de mar d'ella, d'un verd prodigiós. Aquells ulls van tenir una intensa conversa dels segons més llargs de la llarga tarda. Ells dos, el mortal i la deessa, no van necessitar dir-se res. Ella de seguida va comprendre els seus problemes. O sigui que finalment l'Agustí li havia trepitjat la seva part de l'empresa. Bé, de fet es veia venir. La típica

ingenuïtat d'en Ramon li havia fet pensar que la presumpció de l'Icar li faria fondre les ales. Però, tal i com ella preveia, s'havia imposat la justícia de Zeus: tota ambició és castigada, menys la de qui té el poder. I l'Agustí tenia el poder de l'empresa. El problema d'en Ramon era que el seu món de colors, d'estels i coloms no veia la grisa realitat.

Ella sabia del cert que se li havia presentat l'ocasió. Mai com ara en Ramon la necessitava. Sense dir-se res van pujar al llit confident. Sense dir-se res van fer l'amor. Sense dir res, ella va marxar quan ell dormia. Va ser una experiència força mediocre.

Va ser una experiència força mediocre, recorda ella, divertida, anant a veure el seu nou amant. De sobte s'adona que en Ramon s'aproxima cap on és ella. De segur que ve del barri vell. Ella sap que el fascina. Finalment, es creuen. Els seus ulls tornen a tenir un altre diàleg, aquest més incert. En Ramon voldria dir alguna cosa, però no li surten les paraules. Un moviment amb el cap a l'uníson: hola-i-adéu silencios.

Aquella nit, en Ramon no dorm. Recorda en una barreja d'angoixa i plaer l'única experiència sexual de la seva vida, el mateix dia que havia abandonat tot allò pel que sempre havia lluitat. L'endemà al matí torna a la catedral. Tot és al seu lloc: els coloms, els nens que juguen... També hi és la parella apassionada, però els protagonistes han canviat. L'un es diu Agustí, i l'altra Marta. Els coloms i els jocs infantils han desaparegut; s'han fos els colors.

David Cuenca